

KADİFE PANTOLONLU ÇOCUK

NADIA HASHIMI

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2019
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2024

KADİFE PANTOLONLU ÇOCUK
Nadia Hashimi

Özgün adı: One Half From The East

ISBN: 978-605-188-419-6

© Nadia Hashimi, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla The Marsh Agency Ltd'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Çevirmen: Yasemin Büte
Editör: Çağla Dirice Çakır
Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan
Sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı ve Cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**
Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70
Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina. com. tr

KADİFE PANTOLONLU ÇOCUK

NADIA HASHIMI

Çevirmen: Yasemin Büte

*Mucizeyi her gün hayatımıza taşıyan
Kyrus için...*

*Sordum nerelisin diye
Gülümsedi yüzünde alaycı bir ifadeyle
Ardından başladı söylemeye
Doğuludur bir yarım
Batılıdır diğer yarım
Bir yarımı oluşturur su ile toprak
Diğer yarımı oluşturur kalp ile ruh
Kıyılarda dolandır bir yarım
Diğer yarımına bir incinin kuytusunda saklıdır.*

On üçüncü yüzyılda yaşamış
Farslı şair Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî,
'Sarhoşsun' şiirinden.

BİRİNCİ BÖLÜM

Haydi uyu, canım Obayda. Sabah olunca hepsi unutulup gidecek.

Annemin tavsiyeleri birçok derde deva gibiydi: Kız kardeşimle kavga ettiğimde, kötü bir not aldığımda ya da en sevdiğim elbisemde bir yırtık olduğunda... Ama altı ay önce öyle korkunç bir şey oldu ki onun içimi rahatlatan bu tavsiyeleri bile işe yaramadı. Ne kadar denersem deneyeyim o anıyı aklımdan silemeyecektim. Dahası, düşündükçe tüylerimi diken diken eden o günün bir hatırlatıcısı sürekli evimde kalıyor ve yetmezmiş gibi bana “kızım” diye sesleniyordu.

Babamın güzel yüzüne ya da kusursuz ellerine bakmaya çalışıyordum ama gözlerim hep bacaklarının olması gerektiği yere kayıyordu. Sonra her şey zihnimde tüm korkunçluğuyla canlanıyordu.

İlkbaharın kendini hissettirmeye başladığı o dehşet günde, babam beni doktora götürmüştü. İki hafta boyunca öksürük krizlerine girip, boğazım acıdığı için

doğru düzgün bir şey yiyemediğimden ailem endişelenmişti. Doktor boğazıma bakıp göğsümü stetoskopla dinledi. Muayene bitince de babama antibiyotiklerin yazılı olduğu bir reçete uzattı. Babam eve dönüş yolunda ilaçları almak için eczaneye uğramamız gerektiğine karar vermişti.

Yol boyunca yürüdüğümüz için çok yorgundum. Sabah saatiydi, babam da akşamüstüne kadar işe yetişmek istiyordu. Yorulduğumu fark edince bir mağazanın önünde plastik bir sandalye buldu ve bana orada beklememi söyledi. Eczaneden dışarıya çıktığında elinde küçük bir poşet tutuyordu. Poşeti havaya kaldırdı ve gülümseyerek salladı. O ilaç benim içindi. O gün çarşıda bulunmamızın tek nedeni bendim. Şimdilerde bu gerçeği çok düşünmemeye çalışsam da göz ardı etmem imkânsızdı.

Bir saniye sonra beyaz bir araba eczanenin önünden geçince görüşümü engelledi. Babamı yeniden görmeyi bekliyordum. Ancak o andan sonra her şey zihnimde belli belirsiz. Hayatımda hiç bu kadar yüksek bir ses duymadığımı hatırlıyorum. Göğe yükselen büyük duman kütesini, atılan çığlıkları ve insanların koştuğunu hatırlıyorum. Kornaların çalındığı, yangın ve camların kırıldığı da hatırladıklarım arasında. Kulaklarımı ellerimle kapatıp yere düştüğümü de anımsayabiliyorum.

Bir süre hiç kıpırdamadan öylece kalmıştım. Seslerin kesilmesini beklemiştim.

Ardından başımı kaldırıp babamı görmeye çalıştım. Fakat onu en son gördüğüm yerde araba duruyordu. Kaput kopup gitmişti ve aracın içi alev alev yanıyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağladığıma emin olmama rağmen çığlık attığımı bilmiyordum. Ertesi gün boğazım daha çok acıyordu, bu yüzden bağırması olmalıydım.

Herkes arabadan uzaklaşmaya çalışıyordu. Benim haricimde herkes...

Hiç düşünmeden bulunduğum yerden fırlayarak arabaya doğru koştum. Şu an bunun kötü bir fikir olduğunun farkında olsa da o zaman bunu düşünecek durumda değildim. Yerde insanlar yatıyordu. Hepsinin yüzünü incelemeye başlamıştım. Başka bir şey umurumda değildi.

Babamı bulduğumda onu koltuk altlarından tuttum ve arabadan uzaklaştırmak için çekmeye çalıştım. Fakat çok ağırdı. Durumu fark eden iki adam yardımına koştu. Biri bir tarafına, diğer öteki tarafına geçerek babamı çektiler. Sonra babamın bacaklarına bir şeyler yapmaya başladılar. Canım babam gözlerini açsın diye bekliyordum, başka bir şey umurumda değildi. Sadece benimle konuşmasını istiyordum.

Ancak hastaneye gittiğimiz zaman adamlar dikkatimi çekti. Babamın yarısı kopmuş olan bacağını sarmak

için ceketlerini kullanmışlardı. Kandan siyaha dönen kahverengi ceketleri ıpsıladı. Bunu görünce midem altüst olmuştu. Gördüğüm en kötü manzaraydı, her anını hatırlamadığım için seviniyordum.

Babam haftalarca hastanede yattı. O ilkbahar babamı çok sık ziyaret edememiştik çünkü annem, hastanenin çocuklar için uygun olmadığını söylemişti.

Hastaneden çıktıktan sonra babam, eve sargı bezine sarılı kopuk bacağıyla geldi. Bacağının geri kalan kısmı yoktu. Etrafta rahat hareket edemiyor, sürekli yardıma ihtiyaç duyuyordu. Bir apartmanın üçüncü katında oturuyorduk. Bu da apartmana girdi mi babamın bir daha oradan zar zor çıkması anlamına geliyordu çünkü asansör yoktu. Babam bu durum karşısında her zaman öfkeli ve yorgun oluyordu. Canı çok yanıyor olmalıydı. Ağrı kesiciler etkisini yitirdiğinde veya annem sargı bezini değiştirdiğinde acısı daha da artıyordu. Annem her iki günde bir bacağındaki sargı bezini değiştiriyordu. Elin-den geldiğince babamın canını yakmamaya çalışarak, kabuk tutmaya başlamış açık yarayı silip yeniden sarıyordu. Öyle kötü görünüyordu ki insanın içi kaldırmıyordu. Birkaç kez bakmak zorunda kalmıştım fakat sonraları annem ne zaman sargı bezini çözmeye kalkışsa, odadan çıkmak için bahane üretmeye başlamıştım.

Sonunda yarası normal ten renginde bir yumruya dönüştü, babamın da öfkesi biraz yatışmış oldu. Fakat

bu sefer de bir hayaletten farksızdı. Yanlış anlamayın, babam hayatını kaybetmedi ama odada olsa da insanlar onun varlığını pek hissetmiyorlardı. Konuşsa bile sesi fısıltıyla çıkıyordu. Günün çoğunu annemle birlikte paylaştığı yatak odasında geçiriyordu. Kendini iyi hissettiği zamanlarda, birkaç günde bir yanımıza geliyordu ama bacağının acıyıp acımadığı ile ilgili tüm sözlerden kaçınıyordu. Aslında bu, yalnız kalıp uyuyabilmek için bahanesi olmuştu. Hep bunu istemişti. Bana göre bir yandan da olanları unutmaya çalışıyordu.

Babam kaza geçirdiği için artık bir polis memuru olarak da çalışamıyordu. Çarşıda gezinirken babamın elimi tutup bana gülümsediği zamanları özlemiştim. Üniformasını kaybedene kadar onunla nasıl gurur duyduğumu hiç fark etmemiştim.

O sonbahar, yaprakların rengiyle birlikte hayatımızda da çok şey değişti. Babamın erkek kardeşlerine yakın olalım diye eşyalarımızı toplayıp köye taşındık. Böylece onlar dışarı işlerinde bize yardımcı olabileceklerdi. Üç kat merdiven çıktıktan sonra eve ulaşılabilen bir apartmanda yaşamak, tek bacaklı bir adam için hiç de iyi bir fikir değildi.

Kâbil'den ayrılıp kimsenin bilmediği bir köye taşınmıştık. Çorak bir vadinin ortasında yaşıyorduk artık. Kırmızı, turuncu ve altın rengindeki o güzelim yapraklar, köylülerin ayaklarının altında kahverengiye

dönüşmüştü. Babam bu köyde büyümüş ama genç bir adamken annemin yaşadığı Kâbil'e yerleşmişti.

Kâbil'de yaşam daha iyiydi. Oradaki evimizde çok sevdiğim bir balkonumuz vardı. Oradan sokakta veya alt kattaki balkonlarda olup biten her şeyi görebiliyordum. Korkuluklara yaslanıp, araçları yan yana geçerken indirdikleri camlardan birbirlerine bağırان şoförleri izlemeyi seviyordum. Kâbil'deki okulumun binası gerçekten çok güzeldi. Savaş sırasında binanın çoğu yıkıldığı için yeniden yapmak zorunda kalmışlardı. Kara tahtamız, sıralarımız ve salıncakların olduğu bir oyun bahçemiz bile vardı.

Ancak şimdi yaşadığımız köy, Kâbil'den çok uzak-taydı ve burada hayat tamamen farklıydı. Fazla kişi yaşamadığı gibi yakınlarda da arabayla gidilecek öyle çok bir yer yoktu. Aileler birbirine yakın oturuyordu ve etrafta çok apartman bulunmuyordu. Amcamların evlerine yakın küçük bir evde yaşıyorduk. Evimizin bir avlusu vardı, öte yandan iptе kuruyan çamaşırları izlemediğiniz sürece ilgi çekici bir şey bulunmuyordu. En büyük amcam kendi eşi ve çocukları dışında kardeşleriyle de ilgileniyordu. Ailenin en büyük oğlu herkese bakmak zorundaydı. Onu, baba yarısı gibi düşünebilirsiniz.

Fakat benim ailemde bir erkek çocuk olmadığı için bir baba yarımız da yoktu.

Kâbil'deki evimiz gibi burada da “her şey” odası, yani oturma odasından çok daha fazlası olan bir salonumuz vardı. Kâbil'deki odamız sarıya boyalıydı, fakat yeni evimizdeki odamız boyalı bile sayılmazdı. Eski odamızdaki bütün eşyaları buraya da yerleştirmiştik.

Duvara karşı duran bir tane televizyonumuz vardı, hemen yanında da Kâbil'deki sokak satıcılarından aldığımız korsan filmlerini izlediğimiz DVD oynatıcı bulunuyordu. Tek sorun, sürekli kesilen elektrikler yüzünden bunu her zaman yapamamamızdı. Toprak zemin çeşitli geometrik desenlerle dokunmuş birkaç yün halıyla kaplıydı.

Odaların kenarlarında uzun yer minderleri bulunuyordu. Duvara dayalı büyük yastıklarla birlikte bu minderlerin üzerinde yatıyorduk. Annem dikiş dikerken sırtını bu yastıklara dayamayı çok seviyordu. Akşam yemeği vakti geldiğinde, yere sentetik kumaştan bir örtü serip yemeğimizi öyle yiyorduk. Cuma ve cumartesi günlerini kapsayan hafta sonlarında misafirlerimizi ağırlardık. Bu da onlara çayla kurutulmuş meyve ikram etmemiz anlamına gelirdi. Dışarısoğuk olduğunda altında köz kömür bulunan bir kuzine kullanırdık. Kuzineyi mavi-gri renkte kalın bir yorganla örterdik, böylece etrafında oturup ısınabilirdik. Bir yandan da yanına koyduğumuz kâseler dolusu cevizi atıştırırdık. Öğlenleri de Kâbil'deyken kullandığımız not defterlerimizi çıkarıp

eski ev ödevlerimize göz atardık. Kız kardeşlerimle ben yan yana okuma yapar, bir kelime de takılırsak birbirimize destek çıkardık. Annemin keyfi yerinde olduğunda bizimle kart oynaması için onu ikna ederdik. Beş kart ya da en sevdiğim hırsız oyununu oynardık. Kaybedeni ise korkunç bir ceza beklerdi. Genelde bu, bulaşıkları yıkamak olurdu.

Evde başka iki oda daha bulunuyordu. Bir tanesi annemle babamın uyuduğu, diğeri de kardeşlerimle benim odamdı. Hepimiz yere serilen ince şiltelerde uyurduk. Sabahları battaniyelerimizi katlayıp yatağımızın üstüne yerleştirdik. Evin arka tarafına açılan bir oda daha vardı. Burası annemin yemek pişirdiği yerdi, kavrulmuş soğanların kokusu buradan dışarıya süzülürdü.

Kâbil'deki apartman dairesindeki gibi betondan ya da demirden yapılmayan, küçük, hoş bir evdi. Fakat annem her şeyin daha kötü olacağını bize hatırlatıp dururdu. Eski günlerin ne kadar güzel olduğundan sürekli bahsetmeyelim diye annemin böyle bir şey söylediğini düşünüyordum.

Annem bu köyde yaşamaktan mutlu değildi ama yine de çabalıyordu. Arkadaşlarından ve ailesinden çok uzaktaydı. Kâbil'deki evimizi özliyordu. Senede bir kere gitse bile kuaför salonunu, hatta yeni aldığımız koltuğu

özlüyordu. Bana göre babamın eski hâllerini de özlüyordu. Ne kadar komik olursam olayım annemi güldürmek artık çok zordu.

Ayrıca annemin, babamın ailesine bu kadar yakın olmaktan hoşlanmadığını da biliyordum. Yengelerim annemin yanına gelip onunla sohbet etmeye çalışır ama annem sadece gergin bir ifadeyle kibar bir şekilde gülümserdi ve gözlerini sağa sola kaçırmamak için kendini zor tutuyor gibi görünürdü. Akrabalarımız bize o kadar yakın oturuyordu ki bir evden, diğer eve geçmek sadece birkaç dakika sürüyordu. Evde yokuz numarası da yapamıyorduk. Her zaman evdeydik çünkü gidecek başka bir yer yoktu.

Bu tarz şeyleri fark edebiliyordum çünkü on yaşındaydım ve artık çocuk sayılmazdım. Babamın bacağı bana ailem hakkında çok şey öğretmişti. Onların her zaman güçlü olmadıklarını görebiliyordum. Tıpkı daima haklı olmadıklarını da görebildiğim gibi...

On yaşında ve akıllı bir kız olduğum için annemin son zamanlarda bana tuhaf bir şekilde baktığının da farkındaydım. Gözleri sanki bana kötü bir haber verecekmiş gibi bakıyordu. Öte yandan onun, bir anne baba ne yapması gerekiyorsa onu yaptığını ve verilen karar doğruymuş gibi davrandığını da biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Avluyu sokaktan ayıran kapının alındığını duydum. Kapıyı açtığımda karşımda babamın erkek kardeşiyle eşi duruyordu. Bu hafta üçüncü gelişleriydi. Amcamı pek umursamazdım. Ailenin en büyüğü oydu ve öyle de görünürdü. Uzun boylu olan amcamın kocaman bir göbeği, yuvarlak bir yüzü vardı. Beni veya kız kardeşlerimi gördüğünde gülümser ama bizimle tek kelime bile konuşmazdı. Öte yandan eşi Aziza'nın etrafında olmayı sevmiyordum ama işte yengemdi ve kibar olmak zorundaydım. Her cümlesine, “Dur, ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim,” diye başlayan bir kadıındı. Bu, onun huyuydu.

Ayrıca konuşmayı da çok severdi. Yeni evimizdeki ilk haftamızda Aziza her gün bize gelmişti. Çünkü aneme, geniş ailemizdeki herkes hakkında bilmesi gerekenleri söylediğinden emin olmak istiyordu. Bu köye üç hafta önce, sonbaharın başında taşınmıştık. Kardeşlerimle birlikte okula gitmek için gün sayıyordum.